

Dialog mellan Per Kesselmar och Anna Wignell inför utställningen på Konsthuset , Stora galleriet, Stockholm, 1 -19 april, 2012.

AW: Jag såg dina målningar på en utställning hösten 2009. Jag kände inte till dina arbeten innan och var ivrig att tacka dig genast. Det var så vi fick en första kontakt. Jag hade själv tidigare samma år gjort ljusinstallationen "Ibland ser jag mer" och jag tyckte det fanns en hel del referenser mellan detta verk och din serie "Screens". Jag tänker på dina målningar som så starkt relaterande till en filmtradition (till det av kameran skapade) och till den projicerade bilden. Hur skulle du formulera det själv, ditt intresse för film?

PK: Jag fascineras av att använda associationen till filmduken och bildskärmen som normalt används i det allmänna bildflödet, men jag försöker befria bilden från alla förutfattade filmiska referenser och låta ljuset, det taktila materialet och rummet berätta något om oss själva, vårt sätt att se, att inte se, uppleva, att försöka få bilden att bli en reflektionsyta för våra sinnen.

Hur ser du själv på relationen mellan dina verk och det rörliga bildmediet?

AW: Det finns något förförskt i detta medium som omger oss överallt, den digitala bilden, TV- och videomediet, filmen... genom vilket vi upplever en stor del av vår omvärld och som vi ofta helt oreflekterat låter samla vårt intresse. Det rörliga bildmediet duperar vår upplevelse av tid och rum. Det är en illusion som vi helt accepterar och jag intresserar mig för hur den står i relation till vår verklighetsuppfattning, ytterst för hur vi producerar vår verklighet. Jag säger "producerar" för att betona att det är ett aktivt agerande.

Mina installationer är ofta självrefererande genom att de behandlar/handlar om det bärande mediet. Verken kommenterar det rörliga bildmediets karaktäristika: aspekter som format, den digitala bildens upplösning, uppdateringsfrekvens... Det är ett sätt att både anamma och ifrågasätta illusionen av det "filmiska rummet".

PK: Jag kan i dina verk känna igen mitt eget intresse för perception men också ditt intresse av att ifrågasätta vad bild är, en vilja att ifrågasätta ett ytligt och slentrianmässigt seende, att få betraktaren att reflektera över vad den ser. När jag står inför dina verk som sakta förändras eller när du använder små ljusförskjutningar kan jag få en känsla av att bli psykiskt påverkad. Samtidigt som dom är väldigt vackra är dom också obehagliga. Hur ser du på dina verks psykiska/fysiska påverkan?

AW:

Jag vet inte riktigt om jag förstår dig rätt. Om du menar att det ibland uppstår olika optiska fenomen i relation till mina verk så är de nästan alltid helt oplanerade biefekter som uppstår av en idé. Nu jobbar jag ofta nära det bärande mediet och dekonstruerar det så det är kanske inte så konstigt att mediet "avslöjas" genom t e x att RGB-ränder uppträder på en egentligt svart yta (som i verket "It will be shown").

Flera av mina verk behandlar formatet då det är en sådan uppenbar maktfaktor i relation till bildupplevelsen, en beslutsparameter som är svår att förbise. Dina målningar är ofta som mest händelserika där de tangerar målningens kanter och dess format. Jag undrar hur du tänker kring format, alltså format i bemärkelsen fysiska dimensioner?

PK: Formatet är för mig något som jag gestaltningsmässigt anpassar till lokalen för att nå största möjliga intensitet i uttrycket (i installationen). Jag reflekterar sällan över det du kallar "maktfaktorer" utöver det faktum att jag är kritisk till vårt stressade bildseende.

AW: Målningarna tar inte slut där formatet tar slut. Jag ser dem som installationer då de aktiverar hela väggen och utställningsrummet, väggens sprickor och skavanker synliggörs och arkitekturen blir högst närvarande. Själva arkitekturen, gallerirummet synliggörs och

ifrågasätts med en enda målning. Jag tycker att det är centralt för dina verk och väldigt intressant.

Samtidigt anammar du ju en måleritradition, och accepterar på ett sätt målningen som både objekt (vilket du ofta förstärker genom att du gör den så materiell; nästan monokrom färg på plåt) men också målningen som ett "fönster" och en illusionsskapare.

Jag undrar egentligen varför du målar, alltså sällar dig till en måleritradition? Vad vill du åt med just måleriet? Jag är själv ingen målare och inser mina potentiella begränsningar i att förstå liksom att våra arbetsprocesser ser olika ut.

Hur tänker du om själva måleriet?

PK: Jag upplever att också dina verk tydliggör och aktiverar rummet. Jag vill synliggöra arkitekturen, inte ifrågasätta den. Med små nyansskildnader, ljus- och rumsförskjutningar, vill jag öka betraktarens uppmärksamhet och skapa ett rum för skärpta sinnen. Jag söker nå det meditativa. I förlängningen av detta resonemang skulle jag säga att jag målar för att förstå vad vi är.

Den teknik jag använder är att valsa lager på lager med tunna hinner av färg. Färghinnorna kan upplevas som både ljus och material. Man kan säga att jag materialiserar ljuset. Mina verk uppstår ur processen och det är där jag gör mina upptäckter.

Precis som jag vill framhäva materialet, metallskivan använder du ofta projektorn, kameran som ett objekt i verket. Är det ett sätt att redovisa konstruktionen bakom verket?

AW: Det är helt klart ett sätt att redovisa verket och hur det blir till, en vilja att ytterligare kommentera vårt seende och vår upplevelse, och också ett sätt att dekonstruera myterna kring själva konstverket. Av samma anledningar processas en del av mina verk i realtid. De kan t ex bestå av en övervaknings- kamera installerad i gallerirummet där kamerabilden processas i just i realtid. Det är ett sätt att göra länken mellan "verklighet" och verk väldigt kort för att fokusera på själva översättningen, vår perception, vår tolkning och på hur vi kategoriserar våra intryck; att göra betraktarens roll aktiv. Det gör ju du också på ett sätt upplever jag. Du ställer stora krav på betraktaren och på betraktarens seende... eller om man så vill, ger betraktaren ett stort förtroende...?!

PK: Jag tycker att vi har något gemensamt i vår tilltro till bilden och dess förmåga att kommunicera. Man kan säga att vi båda använder oss av subtila antydningar och litar till att betraktaren fyller i. Det blir spännande att se hur våra konstnärsskap möts; det immateriella möter det materiella, det konceptuella möter det visuella.

AW: Vi visar verk som har flera formella likheter; det är nog den utställning jag medverkat i med flest svarta och vita rektanglar. Men våra verk bottnar i olika processer och kommunicerar olika frågor sina ytligt visuella likheter till trots. Jag vet att vi båda varit intresserade av att ställa "våra likheter" bredvid varandra. Jag tänker att det är rätt vågat tänkt som ett curatoriskt grepp att vi ligger så formellt nära. Vi söker förstå vad som händer där vi formellt rör oss nära varandra.